

Arrest

nr. 250 371 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 september 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwde op 21 maart 2013 in de gevangenis van Zürich met mevrouw B. M. C. M., die Belgisch onderdaan is.

1.2. Verzoeker diende op 22 december 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.3. Op 5 juli 2018 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 25 september 2020 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 29 september 2020 in het penitentiair complex te Brugge in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: R.(...) R.(...)

Voorna(a)m(en): G.(...) P.(...)

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Betrokkene vroeg op 22.12.2017 het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met zijn vermeende Belgische echtgenote B.(...) M.(...) C.(...) M.(...) (RR: (...)). De F-kaart werd op 05.07.2018 afgeleverd.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een akte herneming van het huwelijk voorgelegd dd. 21.03.2013. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenote blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Brugge op 18.12.2019 voor een tweede maal negatief te adviseren, het huwelijk werd daarop op 06.01.2020 niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat hierin mee en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPRcode.

Uit het onderzoek van het parket en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Uit het dossier kan bovendien niet blijken dat betrokkene beroep zou aangetekend hebben tegen voormelde beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk dd. 06.01.2020, dewelke hem per aangetekend schrijven werd ter kennis gebracht.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 17.08.2020 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. De beslissing werd aan betrokkene betekend op 18.08.2019. Betrokkene legde tot op heden geen documenten voor. De beslissing zal dus rekening houden met de in het dossier aanwezige elementen.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (eerste inschrijving in het Rijksregister sedert 22.12.2017) bekijken blijkt dat deze in verhouding met betrokkene's verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in het verleden ook in Zurich, Zwitserland heeft gewoond en gewerkt. Betrokkene was er in gevangenschap sinds 18.05.2010. Op 21.03.2013 huwde hij in de gevangenis met referentiepersoon, dewelke ook van Dominicaanse oorsprong is. Erna is betrokkene terug naar het land van herkomst getrokken, het visum type C dat hij in 2016 bekam via Nederland werd immers in de Dominicaanse Republiek aangevraagd. Uit het administratief rapport dd. 09.03.2017 blijkt dat hij nog steeds het Spaans machtig is en uit de ABC dd. 26.01.2018 blijkt dat ook zijn ouders nog woonachtig zijn in het land van herkomst. Verder blijkt duidelijk dat betrokkene ook in België voornamelijk contact zoekt met mensen van dezelfde roots, cultuur en/of waarden. Hij heeft immers sinds 02.05.2019 adres gekozen bij C.(...) D.(...) A.(...) M.(...) ((...)) die eveneens de Dominicaanse nationaliteit draagt. Ook zou betrokkene volgens het politieverhoor dd. 19.05.2019 en het aanhoudingsmandaat dd. 19.08.2020 kinderen wonen hebben in de Dominicaanse Republiek. Het is dus meer dan redelijk om aan te nemen dat de banden van betrokkene met het land van herkomst nog voldoende sterk zijn. De banden met België lijken in elk geval niet op te wegen tegen die met het land van herkomst. er kan opnieuw worden opgemerkt dat betrokkene geen stukken voorlegde, er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

Met betrekking tot de gezinssituatie kan worden opgemerkt dat het in Zwitserland afgesloten huwelijk in België niet werd erkend en niet werd geregistreerd. Bovendien woont betrokkene ook geruime tijd niet meer bij zijn vermeende echtgenote. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van deze voorgehouden relatie is dan ook achterhaald. Dit gegeven wordt trouwens niet betwist door betrokkene: nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zich verzet tegen het niet erkennen van het huwelijk door de gemeente Hooglede of het negatieve advies dienaangaande van het parket. Verder blijkt dat betrokkene heden adres houdt bij C.(...) D.(...) A.(...) M.(...) ((...)) die eveneens de Dominicaanse nationaliteit draagt. Of zij daadwerkelijk een relatie onderhouden of niet is niet geheel duidelijk. Betrokkene verklaarde op 19.05.2019 aan de politie dat hij hier een vrouw heeft. Of hij daarmee op referentiepersoon doelde of op mevr. C.(...) D.(...) kan er niet uit opgemaakt worden. Bovendien blijkt mevrouw recentelijk aan de penitentiare instelling verklaard te hebben een echtgenoot of wettelijke partner te hebben, namelijk H.(...) G.(...) P.(...), en heeft betrokkene helemaal geen familiale gegevens doorgegeven, en dus ook niet van een eventuele partner. Voor zover zij toch een relatie onderhouden dient vooreerst opgemerkt te worden dat zij heden allebei in voorhechtenis zitten in de gevangenis, en zij zodoende fysiek van elkaar gescheiden leven. Indien zij hun relatie zouden wensen verder te zetten kunnen zij dit middels moderne communicatiemiddelen en/of briefwisseling doen, net zoals nu wellicht eveneens het geval is voor zover zij nog contacten (mogen) onderhouden. Er is geen sprake van kinderen in het Rijk op naam van betrokkene.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst, noch kan dit blijken uit het dossier. Uit het verhoor van de politie dd. 19.05.2019 blijkt betrokkene verklaard te hebben in goede gezondheid te verkeren. Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft betrokkene's economische, sociale en culturele integratie legt betrokkene zoals reeds vermeld, geen stukken voor. Uit het verhoor dd. 19.05.2019 blijkt betrokkene verklaard te hebben dat hij over werk beschikt. Toch legt betrokkene daaromtrent geen stavingsstukken voor. Voor zover er wel degelijk sprake zou zijn (geweest) van tewerkstelling in België kan worden opgemerkt dat het hebben van een job/inkomen en een dak boven het hoofd geen afdoende bewijs is van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene is bovendien op economisch actieve leeftijd en kan de eventueel verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel, voor zover van toepassing, vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat hij door zijn verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België. De eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus opgebouwd onder valse voorwendselen.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft, dient opgemerkt te worden dat er geen integratie uit het dossier kan blijken dat het nemen van huidige beslissing kan verhinderen. Wel integendeel. Betrokkene heeft het verblijfsrecht verkregen in België en heeft zodus hier alle kansen gekregen om zich te herpakken, zijn leven in handen te nemen in een nieuw land en een gezinsleven aan te gaan. Het huwelijk blijkt niet oprecht te zijn geweest en ondanks de kansen die hij hier heeft gekregen, zit betrokkene heden in voorhechtenis in de gevangenis voor prostitutiegerelateerde feiten. Betrokkene is uiteraard onschuldig tot

het tegendeel is bewezen, maar dit neemt niet weg dat er voldoende ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van betrokkene om hem reeds ruim een maand in voorhechtenis te houden, en dat dit een indicatie kan zijn van niet geïntegreerd te zijn in onze samenleving. Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit is (nog) niet duidelijk en zal onderwerp uitmaken van gerechtelijk onderzoek. Betrokkene legde geen stukken voor dus dient DVZ te oordelen op basis van de in het dossier aanwezig zijnde stukken. In elk geval zitten er géén andere stukken in het dossier die van het tegendeel kunnen getuigen, zoals bijvoorbeeld bewijsstukken dat betrokkene zelfs nog maar stappen heeft ondernomen om het traject, zoals wettelijk bepaald (Nederlandse lessen, inburgeringscursus, ...), aan te vangen. Uit het dossier kan dus geenszins blijken dat betrokkene dermate geïntegreerd is in het Rijk dat het een hinderpaal zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft hij kunnen doen omdat hij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontleen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart dient te worden gesupprimeerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing tot intrekking van verblijf, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken³.

Dat de beslissing tot intrekking van verblijf, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.

Verweerder trekt verzoekers verblijfsrecht in zonder rekening te houden met verzoekers gezinsleven in België en met verzoekers integratie in de Belgische samenleving."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/20, §2, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Voorst wil verzoeker verwijzen naar het 74/20 §2, laatste lid, Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoekers gezins-en familieleden in België en met verzoekers gezondheidstoestand.

Het artikel 74/20 §2, laatste lid, Vw. Sstelt het volgende :

« Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/20 §2, laatste lid, Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezins-en familieleden in België.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/20 §2 Vw. , geen enkele grondige afweging is gebeurd.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met verzoekers langdurige verblijf in België.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/20, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde dient gesteld te worden aan verzoekers verblijf gezien hij valse of misleidende informatie zou hebben verstrekt, met name zijn huwelijksakte.

Verweerder steunt zich hierbij op het negatief advies van het parket van de procureur des Konings West-Vlaanderen afdeling Brugge.

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat verzoekers huwelijk wel werd erkend door verweerder nu hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Dat verweerder echter gehouden was zijn eerdere beslissing te respecteren en hierop geenszins kon terugkomen zonder enige afdoende motivering.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het redelijkheids-en het rechtzekerheidsbeginsel.

Dat verweerder in zijn intrekingsbeslissing verwijst naar het ongunstig advies van het parket van de procureur des Konings West-Vlaanderen afdeling Brugge zonder verzoeker voorafgaandelijk dienaangaande te horen.

Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek en verzoekers rechten van verdediging hem aan te schrijven/uit te nodigen bewijstukken aangaande de oprechtheid van zijn huwelijk neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten aangaande de oprechtheid van zijn huwelijk neer te leggen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging.

Dat tenslotte dient vastgesteld te worden dat verweerder de bestreden beslissing enerzijds steunt op art. 74/20 §2 Vw., maar deze juridisch grondslag anderzijds onderbouwt met een advies van de procureur des Konings West-Vlaanderen afdeling Brugge aangaande een vermoeden van schijnhuwelijk.

Gelet op het feit dat de beëindiging van een reeds toegekend verblijfsrecht slecht mogelijk is wanneer vaststaat dat effectief valse of misleidende informatie werd verstrekt (of valse of vervalste documenten

werden gebruikt), volstaat een louter negatief advies aangaande een schijnhuwelijk en dus de motivatie van de intrekkingbeslissing niet.

Geenszins kon verweerder louter op basis van een ongunstig advies van het Parket van de Procureur des Konings West-Vlaanderen afdeling Brugge een einde te maken aan het verblijfsrecht van verzoeker in toepassing van het art. 74/20 §2, eerste lid, Vw..

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er in casu sprake is van schending van de art. 74/20 §2, eerste lid, Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.”

2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig en redelijk handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931; RvS 9 november 2017, nr. 239.826).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot intrekking van het verblijf nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 maart 2013 in de gevangenis van Zürich in het huwelijk trad met mevrouw B. M. C. M., die Belgisch onderdaan is. Op basis van dit in het buitenland afgesloten huwelijk werd verzoeker op 5 juli 2018 te Roeselare in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Op 2 mei 2019 werd verzoeker echter te Hooglede ingeschreven bij een ‘vriendin’ C. D. A. Het parket van West-Vlaanderen leverde op 18 december 2019 een negatief advies af aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Roeselare betreffende de overschrijving van verzoekers huwelijk uit 2013 omdat de relatie tussen betrokkenen ondertussen was beëindigd en mevrouw B. M. C. M. verklaarde geen contact meer te hebben met verzoeker. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde bijgevolg de erkenning van het huwelijk.

De gemachtigde van de minister verzond op 17 augustus 2020 een schrijven waarbij gewag werd gemaakt van het voornemen om het verblijf in te trekken en een socio-economisch onderzoek, zoals bedoeld in artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, werd aangekondigd, waarbij aan verzoeker werd gevraagd om alle nuttige stukken over te maken. Dit schrijven werd op 18 augustus 2020 aan verzoeker betekend. Blijkens het administratief dossier had verzoeker eind september 2020 noch bij de gemeente Izegem, noch bij de psychosociale dienst van de gevangenis te Brugge gevolg gegeven aan de uitnodiging van het bestuur.

2.10. In de bestreden beslissing volgt de gemachtigde van de minister het standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand en erkent hij evenmin de geldigheid van de huwelijksakte, die volgens hem blijk geeft van frauduleuze intenties van de betrokkene, waardoor het verblijf wordt ingetrokken.

2.11. Verzoekers kritiek komt erop neer dat zijn huwelijk in een eerdere beslissing wel werd erkend, dat verweerder zijn eerdere beslissing dient te respecteren en dat deze hierop niet kon terugkomen zonder afdoende motivering (derde middel). Daarnaast stelt verzoeker dat het negatief advies van het parket als motivering niet zou volstaan en dat hij niet zou zijn uitgenodigd om bijkomende documenten aangaande de oprechtheid van zijn huwelijk neer te leggen. Nog volgens verzoeker werd in de beslissing geen rekening gehouden met zijn gezins- en familielevens en zou geen grondige afweging gebeurd zijn in het licht van de elementen uit artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet (tweede middel).

2.12. De Raad merkt op dat de verwerende partij ingevolge verzoekers aanvraag van 22 december 2017 (bijlage 19ter) overging tot de afgifte van een F-kaart op 5 juli 2018. Deze afgifte van een F-kaart houdt de impliciete ‘*de plano-erkenning*’ in, conform artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van verzoekers Zwitserse huwelijksakte. In weerswil van verzoekers beweringen schrijft geen enkele bepaling of beginsel voor dat een zogeheten ‘*de plano-erkenning*’ van een buitenlandse akte een definitief karakter zou hebben. Er is de Raad evenmin een bepaling of beginsel bekend dat de overheid zou verbieden terug te komen op een eerdere ‘beslissing’ om het huwelijk te erkennen. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat er in zijn hoofdte rechtmatige verwachtingen waren geschapen. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen schending in van het rechtszekerheidsbeginsel.

De beslissing is niet enkel gebaseerd op het negatief advies van het parket. De beslissing verwijst immers ook uitdrukkelijk naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand: “(...) *het huwelijk werd daarop op 06.01.2020 niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat hierin mee en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPRcode*”. Als gevolg van de niet-erkenning van het huwelijk wordt verzoeker thans in de registers van de burgerlijke stand niet als gehuwd beschouwd. Terloops merkt de Raad op dat de aanwezige raadvrouw van verzoeker ter

terechtzitting ontkent dat beroep werd ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 6 januari 2020 tot niet-erkenning van de buitenlandse akte. In zijn middel betwist verzoeker ook nergens dat hij met zijn huwelijk in Zwitserland enkel een verblijfsrechtelijk voordeel in België beoogde.

De gemachtigde van de minister ging ook geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk door 'mee te gaan' in de redenering van de ambtenaar van de burgerlijke stand en op grond van het geheel van zijn vaststellingen te concluderen dat verzoeker door middel van zijn huwelijk *"misleidende informatie (...) heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf"* in de zin van artikel 74/20, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.13. In zoverre verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest, dient te worden aangestipt dat verzoeker een (achteraf frauduleus bevonden) verblijfsrecht genoot met zijn Belgische 'echtgenote' die nooit gebruik had gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Er wordt evenmin aangetoond dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de Belgische 'echtgenote' van verzoeker het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. Bijgevolg valt de bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, zaak C-617/10, *Akerberg*, §21) en kan, conform artikel 51, lid 1, van het Handvest, dan ook geen toetsing gebeuren aan de hand van de in het Handvest neergelegde grondrechten (HvJ 8 november 2012, zaak C-40/11, *Iida*, §§79-81). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een miskening van artikel 41 van het Handvest. Evenmin kan een toetsing gebeuren aan de hand van algemene beginselen van het Unierecht, als onderdeel van eerbiediging van de rechten van verdediging, zodat verzoeker zich hierop evenmin kan beroepen.

Bovendien kan verzoeker, wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, niet aannemelijk maken dat hij nooit in de mogelijkheid zou zijn gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de gemachtigde van de minister verzoeker op 17 augustus 2020 had uitgenodigd *"om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor jullie dossier over te maken (...)"*. Verzoeker is blijkbaar nooit op deze uitnodiging ingegaan, waardoor hij thans niet dienstig kan voorhouden dat hij niet de nodige bewijsstukken aangaande de oprechtheid van zijn huwelijk kon neerleggen.

Hoewel verzoeker geen gevolg had gegeven aan de uitnodiging om documenten aan te leveren, heeft de gemachtigde van de minister in zijn beslissing wel degelijk rekening gehouden met de elementen uit artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet die blijken uit het administratief dossier. In de beslissing wordt hieromtrent immers het volgende overwogen:

"Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (eerste inschrijving in het Rijksregister sedert 22.12.2017) bekijken blijkt dat deze in verhouding met betrokkenes verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in het verleden ook in Zurich, Zwitserland heeft gewoond en gewerkt. Betrokkene was er in gevangenschap sinds 18.05.2010. Op 21.03.2013 huwde hij in de gevangenis met referentiepersoon, dewelke ook van Dominicaanse oorsprong is. Erna is betrokkene terug naar het land van herkomst getrokken, het visum type C dat hij in 2016 bekam via Nederland werd immers in de Dominicaanse Republiek aangevraagd. Uit het administratief rapport dd. 09.03.2017 blijkt dat hij nog steeds het Spaans machtig is en uit de ABC dd. 26.01.2018 blijkt dat ook zijn ouders nog woonachtig zijn in het land van herkomst. Verder blijkt duidelijk dat betrokkene ook in België voornamelijk contact zoekt met mensen van dezelfde roots, cultuur en/of waarden. Hij heeft immers sinds 02.05.2019 adres gekozen bij C.(...) D.(...) A.(...) M.(...) (...) die eveneens de Dominicaanse nationaliteit draagt. Ook zou betrokkene volgens het politieverhoor dd. 19.05.2019 en het aanhoudingsmandaat dd. 19.08.2020 kinderen wonen hebben in de Dominicaanse Republiek. Het is dus meer dan redelijk om aan te nemen dat de banden van betrokkene met het land van herkomst nog voldoende sterk zijn. De banden met België lijken in elk geval niet op te wegen tegen die met het land van herkomst. er kan opnieuw worden opgemerkt dat betrokkene geen stukken voorlegde, er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

Met betrekking tot de gezinssituatie kan worden opgemerkt dat het in Zwitserland afgesloten huwelijk in België niet werd erkend en niet werd geregistreerd. Bovendien woont betrokkene ook geruime tijd niet meer bij zijn vermeende echtgenote. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van deze voorgehouden relatie is dan ook achterhaald. Dit gegeven wordt trouwens niet betwist door betrokkene: nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zich verzet tegen het niet erkennen van het

huwelijk door de gemeente Hooglede of het negatieve advies dienaangaande van het parket. Verder blijkt dat betrokkene heden adres houdt bij C.(...) D.(...) A.(...) M.(...) (...) die eveneens de Dominicaanse nationaliteit draagt. Of zij daadwerkelijk een relatie onderhouden of niet is niet geheel duidelijk. Betrokkene verklaarde op 19.05.2019 aan de politie dat hij hier een vrouw heeft. Of hij daarmee op referentiepersoon doelde of op mevr. C.(...) D.(...) kan er niet uit opgemaakt worden. Bovendien blijkt mevrouw recentelijk aan de penitentiare instelling verklaard te hebben een echtgenoot of wettelijke partner te hebben, namelijk H.(...)G.(...) P.(...), en heeft betrokkene helemaal geen familiale gegevens doorgegeven, en dus ook niet van een eventuele partner. Voor zover zij toch een relatie onderhouden dient vooreerst opgemerkt te worden dat zij heden allebei in voorhechtenis zitten in de gevangenis, en zij zodoende fysiek van elkaar gescheiden leven. Indien zij hun relatie zouden wensen verder te zetten kunnen zij dit middels moderne communicatiemiddelen en/of briefwisseling doen, net zoals nu wellicht eveneens het geval is voor zover zij nog contacten (mogen) onderhouden. Er is geen sprake van kinderen in het Rijk op naam van betrokkene.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst, noch kan dit blijken uit het dossier. Uit het verhoor van de politie dd. 19.05.2019 blijkt betrokkene verklaard te hebben in goede gezondheid te verkeren. Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft betrokkenes economische, sociale en culturele integratie legt betrokkene zoals reeds vermeld, geen stukken voor. Uit het verhoor dd. 19.05.2019 blijkt betrokkene verklaard te hebben dat hij over werk beschikt. Toch legt betrokkene daaromtrent geen stavingsstukken voor. Voor zover er wel degelijk sprake zou zijn (geweest) van tewerkstelling in België kan worden opgemerkt dat het hebben van een job/inkomen en een dak boven het hoofd geen afdoende bewijs is van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene is bovendien op economisch actieve leeftijd en kan de eventueel verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel, voor zover van toepassing, vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat hij door zijn verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België. De eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus opgebouwd onder valse voorwendselen.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft, dient opgemerkt te worden dat er geen integratie uit het dossier kan blijken dat het nemen van huidige beslissing kan verhinderen. Wel integendeel. Betrokkene heeft het verblijfsrecht verkregen in België en heeft zodus hier alle kansen gekregen om zich te herpakken, zijn leven in handen te nemen in een nieuw land en een gezinsleven aan te gaan. Het huwelijk blijkt niet oprecht te zijn geweest en ondanks de kansen die hij hier heeft gekregen, zit betrokkene heden in voorhechtenis in de gevangenis voor prostitutiegerelateerde feiten. Betrokkene is uiteraard onschuldig tot het tegendeel is bewezen, maar dit neemt niet weg dat er voldoende ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van betrokkene om hem reeds ruim een maand in voorhechtenis te houden, en dat dit een indicatie kan zijn van niet geïntegreerd te zijn in onze samenleving. Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit is (nog) niet duidelijk en zal onderwerp uitmaken van gerechtelijk onderzoek. Betrokkene legde geen stukken voor dus dient DVZ te oordelen op basis van de in het dossier aanwezig zijnde stukken. In elk geval zitten er géén andere stukken in het dossier die van het tegendeel kunnen getuigen, zoals bijvoorbeeld bewijsstukken dat betrokkene zelfs nog maar stappen heeft ondernomen om het traject, zoals wettelijk bepaald (Nederlandse lessen, inburgeringscursus, ...), aan te vangen. Uit het dossier kan dus geenszins blijken dat betrokkene dermate geïntegreerd is in het Rijk dat het een hinderpaal zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft hij kunnen doen omdat hij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontlelen."

2.14. Het door verzoeker geschonden artikel 8 van het EVRM bepaalt tenslotte het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153).

In beginsel maakt een wettelijk en oprecht huwelijk een beschermenswaardig gezinsleven uit dat binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM valt ("*lawful and genuine marriage*", zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, § 62). Verzoekers Zwitserse huwelijk werd in België evenwel niet erkend omdat het niet als een oprecht huwelijk kon worden beschouwd. Verzoeker toont overigens ook niet aan dat hij *de facto* nog enig gezinsleven onderhoudt met zijn Belgische 'echtgenote', waardoor hij dit gezinsleven niet als een valabel argument kan aanwenden tegen de intrekingsbeslissing. Met betrekking tot het eventuele gezinsleven dat hij met mevrouw C. D. A. M. zou onderhouden, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker deze relatie nooit heeft ingeroepen en dat zij thans fysiek van elkaar gescheiden zijn omdat zij beiden in voorlopige hechtenis vertoeven. Wat verzoekers privéleven betreft, wordt in de beslissing gewezen op de relatief korte duur van zijn verblijf in België en zijn bindingen met de taal en cultuur van zijn land van herkomst en op de afwezigheid van gegevens over tewerkstelling en culturele integratie in België. De gemachtigde van de minister concludeert dat er geen hinderpalen bestaan die de intrekking van het verblijf in de weg staan.

In weerwil van verzoekers bewering bevat de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging in het licht van verzoekers privé- en gezinsleven.

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest en evenmin van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de hoorplicht zou zijn geschonden of dat de rechten van verdediging zouden zijn miskend. Er is evenmin sprake van een kennelijke beoordelingsfout.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIEN